

Sinh hoạt CĐNVQG Na-Uy

Đêm Văn Nghệ

“Vàng Thu Áo Lính”

*Cứu Trợ Thương Binh VNCH ở quê nhà
Tại Oslo – Na-Uy*

*Người Thương Binh Việt Nam! Non sông nợ ơn người
Người Thương Binh Việt Nam! Giữa quê người tôi hát tên anh*

“*Giữa Quê Người Tôi Hát Tên Anh*” là một trong những bài hát mang nhiều ý nghĩa và gây xúc động trong đêm văn nghệ “Vàng Thu Áo Lính - Cám ƠN Anh, Thương Binh VNCH” được tổ chức tại Oslo, Thủ đô Vương Quốc Na-Uy vào tối ngày Thứ Bảy 24-9-2016 vừa qua.

Trời Bắc Âu đang vào thu. Dưới những hàng cây hai bên con đường dẫn tới Hội Trường Holmlia Skole đã phủ đầy lá vàng, màu của thi ca, của tình yêu, và của cả những quá khứ tang thương, buồn thảm. Phía trước hội trường một nhóm thanh niên tuần tú trong quân phục Nhảy Dù, Biệt Động Quân đứng nghiêm chỉnh bên chiếc quân xa cũ, dưới những lá quốc kỳ, đón chào khách, những người từ mọi nơi đến đây mang theo tấm lòng yêu thương lính và mong được góp phần xoa dịu vết thương của những thương binh bất hạnh còn phải sống khốn khổ ở quê nhà.

Bên trong hội trường rộng lớn, không còn một ghế trống, sân khấu được trang trí khá đẹp, sống động, mang màu sắc lính cùng phảng phất một ít không khí chiến trường thuở trước. Một thanh niên trong quân phục Quân Cảnh chỉnh tề, đón chào và hướng dẫn khách mời đến chỗ ngồi.

Bài quốc ca VNCH và Na-Uy được những thanh niên trong sắc phục Nhảy Dù và các cô gái trẻ trong đồng phục áo dài vàng, mũ đỏ trang trọng cất lên, mở đầu cho Đêm Văn Nghệ Vàng Thu Áo Lính.

Chương trình văn nghệ kéo dài gần sáu tiếng đồng hồ. Những bài hát được chọn lọc hát cho lính, xen kẽ các hoạt cảnh về lính, với những hình ảnh và âm thanh trần mạc, có hào hùng và có cả thương tích, hy sinh, đưa tâm tư mọi người trở về một thời chinh chiến cũ, gây thật nhiều cảm xúc.

Ban hợp ca của Hội Phụ Nữ Vương Quốc Na-Uy cũng đóng góp vài tiết mục đặc sắc, Những phụ nữ trong chiếc áo dài màu vàng mang hình ảnh lá quốc kỳ Na-Uy và quốc kỳ VNCH quyện vào nhau, một đàn chim di xứ, bay đi từ lá cờ vàng đáp xuống nền màu cờ của quê hương mới. Bài hát “Anh Về Thủ Đô” với hoạt cảnh choàng vòng hoa cho những chàng trai lính chiến, tạo lại khung cảnh đẹp để đáng nhớ một thời.

Một ban nhạc từ Đức quốc, một nhóm bạn trẻ từ Đan Mạch sang đóng góp, làm chương trình thêm phong phú, ý nghĩa.

Sau mỗi tiết mục, người MC lại đọc danh sách của những ân nhân với số tiền hỗ trợ cùng lời cảm ơn nồng ấm, kèm theo các cuộc đấu giá mà phẩm vật chỉ là những chai rượu và một cây ớt, biểu tượng quê hương, trong chậu kiếng, của một ân nhân từ xa mang tới. Nhưng rất nhiều cánh tay đã đưa lên, mong muốn được góp phần.

Ở Oslo, dường như chưa có một đêm văn nghệ nào mang nhiều ý nghĩa và làm xúc động lòng người như tối hôm nay. Sau mỗi bài hát, mỗi hoạt cảnh, cùng với những tràng vỗ tay, tôi cũng chứng kiến nhiều giọt nước mắt và những khuôn mặt đầy xót xa, thương cảm. Lòng tôi chùng xuống theo từng lời hát trong bài ca “Giữa Quê Người Tôi Hát Tên Anh”. Bao nhiêu năm đã khóc cho quê hương, cho đồng đội và cho cả chính mình, những tưởng không còn nước mắt, nhưng đêm hôm nay, lại thêm một lần, tôi còn khóc được.

Là một người lính ở một đơn vị tác chiến liên tục hơn mười năm, tôi từng chứng kiến rất nhiều bạn bè, đồng đội đã ngã xuống, đã mất đi một phần thân thể. Tôi đã rớt nhiều nước mắt trước cảnh những góa phụ, trẻ thơ thất thân khi nhận tin chồng, cha tử trận mà không bao giờ thấy xác, xót xa trước cảnh một người vợ trẻ của một anh trung úy lăn ra bất tỉnh khi đến nhà xác thấy chồng mình chỉ còn là một cái xác không đầu.

Cả một đời lính khốn khổ. Một năm chỉ có vài ngày được gần gũi vợ con. Nay đây mai đó trong núi rừng, họa hoằn mới có được một bữa cơm nóng, có khi phải uống cả nước tiểu của mình, và tính mạng thì phó thác cho hồn tên mũi đạn.

Sau mùa hè 1972, có dịp về thăm lại trại gia binh ở hậu cứ, tôi đã phải quay mặt giấu đi những giọt nước mắt và không đủ can đảm để nán lại lâu, vì chung quanh tôi đầy những vành tang trắng, của đàn bà và của trẻ thơ. Tôi không biết tương lai của họ rồi sẽ về đâu với số tiền tử tuất chỉ bằng một buổi ăn chơi của đám nhà giàu thành phố. Một vài lần ghé thăm đồng đội bị thương nằm trong các quân y viện, có người mất tay, cụt chân, có người mù cả đôi mắt. Tôi không dám hình dung đến tương lai của họ và không biết tìm lời an ủi nào để nói với họ.

Mất một phần thân thể đã là một thiệt thòi khắc nghiệt nhất trong kiếp con người, bây giờ họ lại phải trải cuộc đời với xác thân tàn phế đó trong tay của kẻ cựu thù. Có lẽ chẳng còn nỗi bất hạnh nào đau đớn hơn. Những chiến hữu, những ân nhân, những người anh em này của chúng ta chỉ còn biết kéo lê những ngày vô vọng khốn cùng cho đến khi nhắm mắt.

Trên khắp nẻo đường đất nước, có biết bao người anh em ấy đang lê lét cái phần thân thể không đầy đủ, trong vũng lầy đen tối, cơ cực cả thể xác lẫn tinh thần. Nếu còn có vợ con thì cũng chỉ bần cùng nghèo nhọc. Mỗi lần nhìn thấy hình ảnh một người tật nguyên nào đó nơi vỉa hè đầu phố, tôi luôn tự hỏi họ là ai, trong những người bạn chiến đấu năm xưa?

Bi kịch lịch sử đã đẩy họ vào hoàn cảnh đau thương đó. Cay đắng thay, những hy sinh của họ một thời đã từng được ngợi ca, ngưỡng mộ, được các cấp chỉ huy (mà phần lớn đang sống ở hải ngoại) gắn huy chương, bội tinh lên ngực áo họ. Để rồi cuối cùng có còn lại một chút ý nghĩa nhỏ nhoi nào sau cái ngày tan đàn rã nghé? Có còn chăng, chỉ là một chút tình “huynh đệ chi binh” mà những người lính vẫn hằng nói tự thõa nào.

Chúng ta - những người một thời từng nằm chung một chiến hào, đứng chung một chiến tuyến với họ. Họ đã phải mất đi một phần thân thể để đem lại vinh quang và cả sự sống còn cho chúng ta. Xin mỗi người hãy tự hỏi: bao nhiêu năm nay, ta đã làm được gì cho họ?

Người lính Nhảy Dù Trần Văn Dũng và những người bạn trẻ ở Na-Uy đã làm được một điều thiết thực và có ý nghĩa khi tổ chức đêm Văn nghệ Vàng Thu Áo Lính.

Mũ Đỏ Trần Văn Dũng, người đã sáng lập “Nhóm Cứu Người Thương Binh VNCH tại Na-Uy” từ mấy năm nay. Anh đã bỏ rất nhiều công sức và tiền bạc, với sự đồng tâm góp sức của gia đình, vận động khắp nơi, gom góp yêu thương của mọi người gửi về giúp anh em đồng đội cũ, những thương binh bất hạnh ấy.

Anh Dũng được hầu hết mọi người tán dương ủng hộ, không chỉ vì tấm lòng đáng quý mà vì cách làm việc rất chu đáo, minh bạch. Tất cả tiền bạc thu được anh đều công khai danh sách ân nhân và số tiền đóng góp của từng người. Tại Việt Nam, anh có những người bạn lính đại diện ở nhiều nơi, tìm các anh thương binh VNCH, xem xét đánh giá từng trường hợp. Khi mang tiền đến giúp, đều chụp ảnh của người thương binh với tấm bảng ghi rõ danh tánh, số tiền nhận được và lời cảm ơn dành cho vị ân nhân ủng hộ. Nhiều vị ân nhân có dịp về Việt Nam, đã ghé đến thăm anh thương binh từng được mình trợ giúp và kết nối tình thân, tiếp tục giúp đỡ về sau.

Đêm Văn Nghệ Vàng Thu Áo Lính được Mũ Đỏ Trần Văn Dũng cùng những người bạn trẻ, tổ chức đã được sự hưởng ứng nồng nhiệt của bà con đồng hương, đủ mọi thành phần, đặc biệt là các thế hệ trẻ. (Mặc dù cùng thời gian này có hai buổi văn nghệ khác của đám tòa đại sứ CS tổ chức nhằm phá Đêm Vàng Thu Áo Lính, nhưng bọn họ đã thất bại ê chề.)

Những hình ảnh về lính, những bản nhạc lính trong những hoạt cảnh lính vừa bi hùng vừa cảm động, làm sống lại một cuộc chiến kiêu hùng nhưng bất hạnh của miền Nam Việt Nam thuở trước, đã làm cho nhiều người rọi lệ... Nhiều bạn trẻ tâm sự, qua chương trình này họ biết nhiều hơn về những người lính oai hùng của QLVNCH và những chú bác thương binh bất hạnh đang sống lầy lắt trong lòng chế độ của kẻ thù.

Kết quả tạm thời về số tài chánh đóng góp cho Quỹ Yểm Trợ Thương Phế Binh VNCH, được Ban Tổ Chức kết toán ngay sau khi kết thúc Đêm Vàng Thu Áo Lính là: **112000 NOK (Na-Uy kroner)** [khoảng 13802.63 US Dollar].

Xin được chúc mừng và ngợi ca tấm lòng cùng khả năng tổ chức của Mũ Đỏ Trần Văn Dũng, người cựu lính Pháo Binh Nhảy Dù đã trọn tình "huynh đệ chi binh", đã cống hiến công sức, tiền bạc trong

bao nhiêu năm nay, gom góp yêu thương gửi về an ủi những đồng đội thương binh bất hạnh tại quê nhà. Xin cảm ơn vợ chồng Nam-Phước, phụ tá đắc lực cho anh Dũng, cùng các bạn trẻ đã góp công sức cho chương trình Vàng Thu Áo Lính, và tất cả bà con đã nhiệt tình tham gia, hỗ trợ. Đây là một việc làm, một nghĩa cử thiết thực và đáng được ngợi ca.

Xin hãy trả bớt món nợ máu xương mà chúng ta còn mắc nợ họ. Những người lính bất hạnh mà chúng ta đã cùng chiến đấu, hoặc được sống trong an bình bằng chính máu xương của họ.

Phạm Tín An Ninh

25-9-2016

Nguồn: Internet E-mail by Phạm Tín An Ninh chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, September 25, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*